

מה שהולך בתיאטרון

מה אני לך, זה שמישהו לא סוכל הצגות, זו ממש לא סיבה בשבילו שלא ללכת לתיאטרון. הנה חברה שלי, האוהבת תיאטרון, הלכה בשבוע שעבר לראות בהבימה את בדרך לברודוויי. טוב, אני לא שאלתי אותה איך ההצגה, כי זה

דוד ליבאי
גברת חדשה על זרועו

לא ממש מעניין אותי. אבל כהחלט שאלתי אותה מה היה שם בתיאטרון. נו, ומה אתם חושבים שהיה שם? כולם ראו שדוד ליבאי בא להצגה עם גברת חדשה על זרועו. בירור קצר העלה, שהגברת היא חיה לבנטל, בת 38, בעלת גלריה אוגרית. גם חיה, כמו ליבאי, פרודה מבעלה, וגם היא, כמו ליבאי, מגרלת חלק מהילדים שלה, כשהחלק השני אצל הבעל שגר בלוסיאנג'לס. אז אל תגידו לי שלא מעניין בתיאטרון.

כמו ג'ימניסטים שצמחו לגובה

כשיצאת הרומנית גבוהההקומה עדיה מאירצ'יק לבלות, היא מוקפת בממליה שלמה של ידידים וידידות, שאיתם היא מבלה, נהנית, צוחקת ושמה. אבל כבר זמן מה שלא ראו אותה לבד עם מישהו. ולכולם ברור שבחורה יפה, היוצאת לבלות בחבורה גדולה, היא בחורה בלי רומאן. כך, עד לפני כמה שבועות. מאז רואים אותה אוחות יד ביד עם בחור נאה למראה. מכיטה עליו ברוך. קורצת לו קריצות שוכבות, והוא מחזיר לה חיוכים. בקיצור, הם נראים כמו שני ג'ימניסטים שצמחו לגובה.

יהלומים על האש

אחרי 30 שנה במיקצוע אני יכולה לגלות לכם, שהרוב הגדול של האנשים שעליהם אני כותבת פשוט מתים שאכתוב עליהם. יש רק מיעוט קטן מאוד שאני לא יודעת מה הוא מרגיש, אבל תמיד הם עושים לי פריצות חמוץ אחרי שכתבתי עליהם קטע, ותמיד הם אומרים לי את המישפט האינטליגנטי: "מעניין מה תגידי אם יכתבו עליך!" ובכן, רבותיי ובכירותיי, אני לא אניד כלום אם יכתבו עליי, ובמיוחד אם הסיפור יהיה אמת לאמתה. הנה, תשמעו מה קרה לי השבוע:

מדורייירות חינכה אותי אמא שלי, ששבוועיים לפני חגי הפסח אני הופכת מעיתונאית לעבד. באותם שבועיים אני קמה ב־5 בבוקר, ומתחילה לשפשף ולקרצף ולגהץ ולכבס ולהרתיח ולהבריך את כל הבית. רק אחרי שאני מרגישה כמו עבד נרצע ומושפל, אני רשאית להפסיק.

או כשגמרתי לכבס את הווילונות, לשפשף את הפאנלים ולנקות את ארונות המיטבה בגובה שלושה מטר, נזכרתי שיש רבר אחד בבית שעוד לא ניקיתי: התכשיטים שלי. ככל יוס'הולדת עגול שלי, והיו כבר כמה וכמה כאלה, נותן לי בעלי במתנה איוז אבן מבריקה. זה מפני שמישהו סיפר לבעלי, שאשה המקבלת מבעלה אבן, מבינה מייד שבעלה מאוד אוהב אותה.

נו, אז התאספו לי כמה אבנים כאלה בבית, והחלטתי שבמסגרת הנקיון צריך לעשות להם שיפוץ כללי. אספתי את כל האבנים והשרשראות והעגילים והצמידים, הכנסתי אותם לסיר, הוספתי קצת נוול-כלים ומים, ושמתו אותם על האש כדי שירתחו ויתנקו ויבריקו. ככה מישהו אמר לי פעם לעשות.

בעוד התכשיטים שלי מתבשלים בסיר, צילצל הטלפון. ועל הקו היה אחד משפויני, שדיווחו לי על הקורות את עם ישראל. אני מדברת עם השפוינן ומדברת ומדברת, ואחר השיחה, שהייתה כליכך ארוכה, התעייפתי תי ופשוט הלכתי לנח קצת. כל זה קרה בשעה 2 בצהריים.

כ־6 בערב נכנסת אליי לחדר כתי הנחמדה, ושואלת אותי למה אני מבשלת על האש סיר ריק ושחור. נו, אחרי התלפוז קצרה, מים קרים, ואלריאן אחד ושני אסיוולים, הלכתי לראות מה נשאר בסיר. מה שנשאר שם, רבותיי ובכירותיי, זה יהלום מבושל שנראה יותר כמו

שולה ריב
לא כל מה שנוצץ...

קישוא מאשר אבן נוצצת, וכמה שרשרות-זהב ש... טוב, אני לא רוצה להתעצבן מחדש. אגב, אנא מכס, עשו עימי חסד לכבוד חגי-החרות והפסח והמצות, ואל תספרו לבעלי את הסיפור הזה, כי אני לגמרי לא בטוחה שהוא ימשיך לקנות לי אבנים טובות, אם יידע שמה שאני עושה איתם זה תשלונט.

שמנות עם כפית של דבש

— מנה ראשונה כוס מייכרו, ומנה שנייה כוסיתת עם כפית רבש.

אחרי הארוחה הרשנה הזאת זקוק הגוף למנוחה של שעתים, ואחריי שוב כוסות. אבל הפעם לא כוסות מים ולא כוסות תה, אלא רוויקא כוסות-דוח.

אחרי כוסות-הרוח יוצאים לטיול בסביבה. הגי ברות הולכות לטיול בקבוצות של ארבע לפחות, כי כאיזור הזה נהגים להציע הצעות מגונות לני שים בודדות.

אחרי הטיול שוב חדר-האוכל, ושוב כוס-מים וכוסיתת עם רבש. לפני כיבוי האורות יושבות כל הנשים ביחד, ומדברות במשך שעה על הבגדים היפים שהן תקנינה ברגע שיהיה להן גוף רזה וחטוב.

ככה 21 ימים, אח, אילו יכולתי לספר לכם מי ומי בן המבלות בחוות ההרזייה, הייתם ממש משתגעים. אבל נשבעתי שלא.

כולם יחשבו שהגברות רוז בלי שום מאמץ. סדנת-ההרזייה החדשה היא בת שלושה שבועות, כל יום עולה 100 שקלים וסדר היום הוא כזה:

יקיצה ב־6.30 בבוקר. ב־7.30 נכנסים לחדר-האוכל המפואר ויושבים ליד שולחנות ערוכים, עם מפות יפות ואגרסלי-פרחים. על הצלחת מונחת כוס מים. זאת המנה הראשונה. מנה שנייה — כוסיתת עם כפית רבש.

אחרי ארוחת-הבוקר הולכות כל הגברות וטובי לות את כפות הרגליים בתוך גיגיות מים חמים, שחומם עולה ועולה, ורק כשכבר איי אפשר לס' כול את חוסי-המים, מותר להוציא את הרגליים וללכת קצת לנוח.

בין 11.00 ל־12.00 שוכבות הנשים על המי' טות, כשמתחת לכבר מונחות מטליות טובות. ב־12.30 ארוחת-צהריים. שוב, חדר-האוכל ה' מפואר, הצלחות היפות, הפרחים באגרסלי, ושוב

נשבעתי שאני לא אוכיר כאן שמות, אבל אם ככל זאת אתם צריכים לדבר עם איוה אשה חשובה, ואתם לא יכולים למצוא אותה בבית, או יש לי רעיון בשבילכם: אם הגברת היא מהסוג של השמנות העושות דיאטות שונות ומשונות כל כמה חודשים, אז פשוט תטלפנו לקנטרי-קלאב ותבקשו אותה.

כרגע יושבות שם כמה וכמה נשים מאוד מכובדות וחשובות, אבל כמו שכבר אמרתי, נשבעתי שלא לציין אף שם אחד, כדי שאחריכך

בירור קצר העלה שהעלם — כבר לא כליכך עלם — הוא בן 32 ושמו רפי נועם, ומיקצועו משהו לא-מגדר בתחום האופנה. רפי, כנראה, אוהב את עבודתו עד כדי כך שגם את שעות-הבילוי שלו הוא עושה עם אנשים הקשורים למיקצוע. בעבר היה נשוי עם מעצבת-האופנה חגית נועם, ואחרי הגירושין הוא היה זמן-מה חברה של האופנאית ציפי גרשנר-ביץ. ועכשיו, עדיה היפה.

רומאן אילתי חם

לפני כמה שנים הדבר הכי IN באיזור המרכז היה לקנות דירת-נופש באילת. כל מי שהיה מישהו, או חשב את עצמו למהו, קנה דירה באילת. ופעמיים בשנה, עם נדידת העם דרומה, היה מצטרף לפקק ומגיע לאילת אחרי שמונה שעות, כדי להישרף שם ולקבל כחיות ולמות מחום, ואחריכך להגיד לכולם בקול מאוד דרמאטי: "היינו ברירה שלנו באילת."

בין הזוגות שקנו דירה באילת היה גם עורך-הדף רפי ישעיה ושתו זיזה, והדירה ממש לידם נקנתה על-ידי קישי ונדיה זינגר מכפר-שמריה, קבול לעבודות-דפוס.

שני הזוגות היו מיוודים כבר קודם לכן, וכשהחליטו לנסוע לאילת — נסעו ביחד. מישפחת ישעיה, עם הבן הקטן שלהם זל, ומישפחת זינגר, עם הבת הקטנה שלהם שירלי. זה היה לפני תשע שנים. שני הילדים שיחקו להם ביחד בשפת-הים, ואחריכך נסעו הביתה, ואחרי חצי שנה שוב נפגשו בים ונסעו הביתה, ושוב אחרי חצי שנה נפגשו באילת. אבל בכל פעם כזאת גרלו הילדים בחצי שנה, ואחרי שמונה פעמים הם גרלו בארבע שנים. הוא גילה פיתאום שהיא חתיכה, והיא גילתה שהוא חתיך, וההורמונים כבר התחילו לעבוד אצלם שעות נוספות, והם התאהבו ממש מתחת לאף של ההורים שלהם, שלא הבינו בכלל מה קורה.

אבל כששבוע-אילת נגמר, כל אחד חזר עם ההורים שלו הביתה, שירלי חזרה עם הוריה לכפר-שמריה, וזל חזר עם הוריו למושב על-ידי אשרד. אלא שילדים גדולים יודעים שיש טלפון, והם השתמשו בו חזק מאוד.

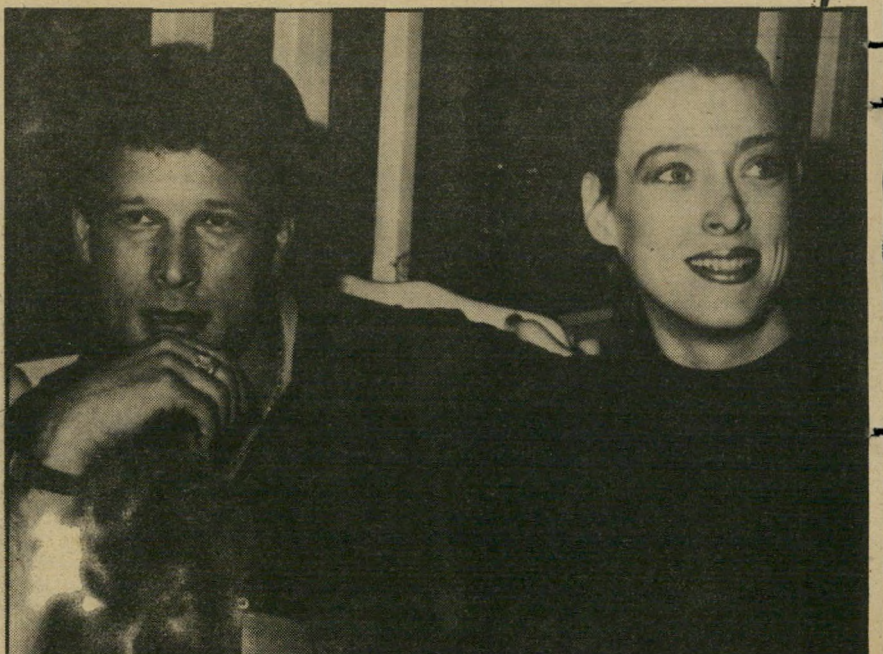
ככה הלך הרומאן וגדל, אבל כששירלי כבר היתה בטוחה שהנה הם הולכים להתחתן, הודיע לה הבחור שהתונה ממש זה לא בראש שלו. אבל שירלי היא אשה היודעת מה עושים עם אחד כזה. היא אמרה: "לא רוצה, לא צריך!" ומיד נרשמה ללימודים בלונדון, ולפני שהחזר הבין מה קורה, נסעה לבריטניה.

ממש ברגע שהיא עלתה למטוס, תפס טל את הראש שלו בידיים ואמר לעצמו: "אידיוט, מה אתה עושה?"

כבר למחרת בבוקר קנה גם הוא כרטיס ללונדון, כי בראש שלו היתה דוויקא חתונה.

בלונדון הם נפגשו. הוא סיפר לה מה קרה לו, היא סיפרה לו שהיא מוכנה לוותר על הלימודים בלונדון בשבילו, ושניהם סיפרו להורים שהם מאוד רוצים להישא.

ב־29 באפריל תיערך החתונה מסביב לגריכה של הורי הזמן, בכפר-שמריה, וכמו שאני מכירה זוגות רומנטיים, הם לבטח יבלו את ירח-הרכש שלהם באילת.

עדיה מאירצ'יק ורפי נועם
יד ביד ומבט אוהב